

Но ние добре помним, че Яворов е поет с “две души”, че е вътрешно раздвоена личност и в основата на неговото съществуване наред със смъртта е и любовта. В неговата човешка екзистенция любовта и смъртта играят най-разнообразни, дори противоположни роли, отразявайки както както потенциалната безкрайност на духовните търсения на поета, така и реалната отчужденост на безкрайност, творческия субект от тази безкрайност, реализиращи се в акта на индивидуалното самоосъществяване. Затова, както ще видим след малко, божественият лик на неговата любима, нейният нетленен образ се смесват с тленното, с преходното, със земното начало. За Яворов любовта се слива със смъртта, защото тя не само открива божествения образ на възлюбеното същество, но и властно го зове към крайна реализация, към крайно осъществяване в преходната земна действителност, към крайното “овеществяване” на духовното в ограничените рамки на съществуващата реалност. В края на краищата за него любимата се оощава “призрачна звезда”, която грее в “спомена на минали дни” - “Мъртви навсегда! Мъртви навсегда!” Ето какво представлява за него любовта:

Две хубави очи. Душата на дете
в две хубави очи; - музика - лъчи

Не искат и не обещават те...

Душата ми се моли,
дете,

душата ми се моли!

Страсти и неволи

ще хвърлят утре върху тях

булото на срам и грях.

Булото на срам и грях-

не ще го хвърлят върху тях

страсти и неволи.

Душата ми се моли,

дете,

душата ми се моли...

Не искат и не обещават те! -

Две хубави очи. Музика, лъчи

в две хубави очи. Душата на дете